

Nr 11.

Av herr **Carlsson, Olof**, *angående ersättning av statsmedel för skada, ådragen vid fullgörande av medborgerlig förpliktelse enligt brandstadgan, m. m.*

Genom lag den 14 oktober 1914 om förekommande och släckning av skogseld § 8 och brandstadgan den 15 juni 1923 2 kap. § 5 mom. 3 och 7 kap. § 28 har föreskrivits såsom medborgerlig plikt jämlikt förstnämnda § att deltaga i släckning av skogseld och jämlikt sistnämnda §§ att tjänstgöra i allmänna brandkåren, därest dylik ingår i brandstyrkan.

Vid utövändet av denna i lag och författning fastslagna medborgerliga skyldighet inträffar det ofta, att vederbörande åsamkas kroppsskada. Har denna ådragits under sådana omständigheter, att ovannämnda lag är tillämplig, förefinnes för den skadade jämlikt 17 § i lagen möjlighet av statsmedel be- komma ersättning för skadan till följd av arbetet.

Någon motsvarande bestämmelse gäller icke ifråga om skada, som ådragits under fullgörande av den medborgerliga förpliktelse, varom brandstadgan innehåller bestämmelser. Någon reell grund för denna skiljaktighet i fråga om möjlighet att utfå ersättning synes mig icke föreligga. Risk för skada torde förefinnas i samma utsträckning i båda fallen. Såväl nämnda lag som stadga reglera båda förhållanden, bakom vilka måste anses föreligga ett så stort statsintresse, att ersättning för ådragen kroppsskada bör kunna utgå av allmänna medel lika väl om skadan ådragits vid tjänstgöring i allmänna brandkåren som vid deltagande i släckning av skogseld.

Enligt vad jag har mig bekant hava i åtskilliga fall personer, som skadats vid fullgörande av nämnda medborgerliga förpliktelser, gjort framställning om ersättning enligt lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete hos de försäkringsinrättningar, som handhava denna försäkring. Då de skadade mellertid icke ansetts omfattade av lagen med hänsyn till vedertagna grunder i fråga om området för tillämpningen av lagen, hava framställningarna om ersättning blivit avslagna. Försäkringsrådet har i de fall, som dragits under dess prövning, funnit sig icke kunna göra ändring i försäkringsinrättningarnas beslut.

Det torde sålunda få anses fastslaget, att förevarande ersättningsfrågor icke falla under olycksfallsförsäkringslagen; och det torde måhända vid en reglering av densamma heller icke vara lämpligt att hänföra dem dit. Fastheltre synes mig i berörda hänseende likformighet böra åvägbringas mellan gällande lag om förekommande och släckning av skogseld och brandstadga.

I detta sammanhang må framhållas, att omförmälda § 17 i sistnämnda lag icke närmare angiver, efter vilka grunder ersättning må utgå. Det torde enligt vad jag erfarit icke vara alltför ovanligt, att länsstyrelserna, som omhänderhava prövningen av ersättningsfrågorna, tillämpa olika grunder vid sina bedömanden, varför ersättningsbeloppen i likartade fall kunna komma att väsentligen variera, beroende på vilken länsstyrelse som bedömt fallet. Särskilt i fråga om ersättning för ådragen kropsskada synes det mig angeläget, att enhetliga grunder vinna tillämpning. Storleken av den ersättning, som i det särskilda fallet bör utgå, torde lämpligen bestämmas efter de grunder, som fastställts för beräkning av ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen.

På grund av vad jag sålunda anfört, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla

1:o att utredning måtte verkställas rörande *dels* möjlighet att av statsmedel utbekomma ersättning efter enahanda grunder vid fullgörandet av medborgerlig förpliktelse enligt brandstadgan som vid dylika förpliktelsers fullgörande enligt lagen den 14 oktober 1914 om förekommande och släckning av skogseld § 17, *dels ock* enhetliga grunder för bestämmandet av ersättningarna,

2:o att Kungl. Maj:t därefter måtte för riksdagen framlägga det förslag, vartill denna utredning kan giva anledning.

Stockholm den 15 januari 1935.

Olof Carlsson.
